

Bandes de so Rachel Portman: música correcta

Házael González

Oliver Twist.

Ens ha arribat a les pantalles la nova pel·lícula d'un director sempre sorprenent: després d'haver fins i tot guanyat un Oscar com a Millor Director amb *El Pianista* (*The Pianist*, 2002), el polonès Roman Polanski s'ha decidit a portar a la gran pantalla ni més ni menys que la història d'un personatge tan clàssic com és *Oliver Twist* (2005). Més enllà de consideracions sobre quina de totes les versions fetes de la immortal novel·la de Charles Dickens és la millor, o també més enllà de si una nova versió pot aportar qualsevol cosa nova, des d'ací direm que nosaltres, faci el que faci Polanski, sempre li donarem un vot de confiança, perquè després de la seva sorprenent carrera, s'ho mereix per molts de mèrits..., i a més, se n'ha sortit molt bé, perquè és cert que el film és prou interessant.

Parlem però de música, que és el que ens ocupa: aquesta vegada, Polanski ha deixat la feina de la banda sonora en mans d'una dona amb un currículum una mica curiós, anomenada Rachel Portman. Quan després d'haver escoltat amb deteniment la banda sonora, vaig pensar que simplement estava bé però res més, la meua amiga Antònia Pizà em va contestar, amb tota senzillesa i encert: "és Rachel Portman". La qual cosa vol dir que, sense que la compositora no hagi fet feines agradables i també reconegudes (pot presumir de ser una de les poques dones compositores de música per al cinema que ha aconseguit un Oscar a una de les categories principals), la música de Portman és d'aquella que sembla feta amb correcció, és a dir, que la feina està feta correctament, i prou.

Encara que, tot s'ha de dir, li queda bastant camí per davant, perquè després de tot és bastant jove: va començar als anys vuitanta fent feines per a televisió, on esporàdiques vegades va introduir-se dins el món del cinema amb títols tan intranscendents com *Privileged* (Michael Hoffman, 1982, la seva primera composició per

cinema i també primera pel·lícula de l'actor Hugh Grant, curiosament) o *Reflections* (Kevin Billington, 1984), fins que a la dècada dels noranta, comença a donar-se a conèixer amb títols que aviat es convertiran en èxits de taquilla. Destaquem per exemple *La Vida es Dulce* (*Life is Sweet*, Mike Leigh, 1990), *Benny y Joon*, *el Amor de los Inocentes* (*Benny & Joon*, Jeremiah S. Chechik, 1993, protagonitzada per un jove Johnny Depp), *El Club de la Buena Estrella* (*The Joy Luck Club*, Wayne Wang, 1993), *Sirenas* (*Sirens*, John Duigan, 1994), *Sólo Tú* (*Only You*, Norman Jewison, 1994), *Smoke* (Wayne Wang, 1995), *Emma* (Douglas McGrath, 1996, partitura per la qual va aconseguir l'Oscar a la categoria de Millor Banda Sonora de Pel·lícula Musical o Comèdia), *Adictos al Amor* (*Adicted to Love*, Griffin Dunne, 1997), o *Beloved* (Jonathan Demme, 1998). I és a la nova dècada on veurem encara més èxits que deixen a molts ben sorpresos, com la proposició a l'Oscar de *Las Normas de la Casa de la Sidra* (*The Cider House Rules*, Lasse Hallström, 1999), la proposició no només a l'Oscar sinó també al Globus d'Or i al Grammy de *Chocolat* (també Lasse Hallström, 2000, una partitura que molta gent considera la millor a la seva carrera), o les bones crítiques de *La Sonrisa de Mona Lisa* (*Mona Lisa Smile*, Mike Newell, 2003), a les quals s'afegeix ara el fet de fer feina amb un director tan respectable com Polanski, molt exigent amb els seus músics des de sempre, i tot això per una dona que, com dèiem, molts opinem que fa la seva feina correctament, ni més ni menys.

Doncs, quin és el secret? Alguns opinen que l'ajuda bastant el fet de ser una dona (hi ha gent que diu que el seu Oscar és producte d'allò "políticament correcte" més que del seu talent), o tal vegada simplement ha triat bé les seves oportunitats. De moment, els aficionats encara esperem que el seu talent es desenvolupi un poc més, a veure on arriba. ■